

Zondag 2 februari 2025
Maria lichtmis/ Opdracht van de Heer in de tempel
Dag van het godgewijde leven
Presentatie eerste communicanten
Maleachi 3, 1-4 en lucas 2, 22-32

VERKONDIGING

Om het feest van vandaag goed te kunnen begrijpen moten we wat sprokkelen in traditie en overlevering. Februari was een kritieke maand. De langste winternacht – de kerstnacht – was geweest. Maar de winter was nog niet voorbij. De etenswaren raakten op. De gezondheid van mensen werd door vochtige koude aangetast. We herkennen dat met onze grieppepidemie. Zo ontstond het lichtfeest halverwege de tijd tussen de langste winternacht (24 december) en het begin van de lente (21 maart). Men wilde elkaar bemoedigen en troost zoeken in nood. Met vuur en licht wilde men elkaar herinneren dat de lente zal komen. Het feest van Maria lichtmis heeft daarom een soort scharnierfunctie in het kerkelijk jaar. Het sluit de kersttijd af en zet ons op weg naar Pasen. In vooral de Duits sprekende landen wordt na vandaag de kerstversiering pas opgeruimd.

Jezus wordt door zijn ouders opgedragen in de tempel: Jezus wordt toegewijd aan God. ‘Een licht dat voor de heidenen straalt en dat tot eer strekt van Israël uw volk ‘, zo klonken de laatste woorden van het evangeliëgedeelte van vandaag.

Bij deze laatste zin – waaraan het feest van Maria Lichtmis zijn naam heft ontleend – zou ik even willen stilstaan.

Het symbool van het licht speelt in nagenoeg alle godsdiensten een belangrijke rol. Ook in de Schrift en de christelijke traditie is het een speciaal en belangrijk beeld. In het nieuwe testament is er sprake van ‘eeuwig licht’, en daarmee wordt God bedoeld. Het evangelie van het feest van Lichtmis stelt Jezus gelijk met dit licht. We zijn steeds geneigd om dit licht te zien als een verblindende bron, los van onze werkelijkheid. Wanneer wij echter van Jezus – in navolging van Simeon – zeggen dat Hij licht is, dan heeft dit te maken met de ervaring van de lichtzijde van mensen en dingen uit onze wereld.

We kunnen op deze morgen dan ook de vraag stellen of het verhaal van Lucas van de opdracht in de tempel een aandoenlijk verhaal is? Het pasgeboren kind in de armen van de oude grijsaard, de toekomst van dit kind voorzegt met woorden die vol zijn van vreugde en dankbaarheid; Jozef en Maria zichtbaar onder de indruk van die gebeurtenis

Een aandoenlijk verhaal: zeker ! Maar ook ingrijpend: want reeds nu wordt gezegd dat het leven van Jezus niet zal bestaan uit een reeks van opeenvolgende successen en ook niet zal uitmonden in een zegetocht. Gelouterd door het leven en geïnspireerd door een Geest van heiligheid weet Simeon dat het onbegrip en het lijden dat daarop zal volgen niet aan Jezus voorbij zal gaan.

Misschien mogen ze ook ons bemoedigen dat we uitkomst blijven zien met haalbare toekomstverwachtingen voor onze ogen. Misschien mag het extra kracht geven aan Paus Franciscus die toekomstgericht elan uitstraalt maar die tot in de hoogste regionen van onze katholieke Kerk ook veel tegenwerking ondervindt.

Misschien mag het extra kracht geven aan het religieus leven in het zoeken naar de wezenlijke elementen welke samenzijn van mensen tot waarachtige gemeenschappen maken. Misschien dat deze dag van speciale aandacht voor het religieuze leven zo uitnodigend mag zijn, dat vrouwen en mannen licht en warmte mogen ervaren opdat keuzes

werkelijk gemaakt kunnen worden. Misschien dat een dag als vandaag extra stimulans is om op eigen wijze extra betrokken te zijn bij het religieus leven als betrokken volgers zoals 'de vrienden van Prémontré'.

Ons wordt gevraagd om dragers van licht en warmte te zijn, richting te wijzen opdat het aan zin niet vergaat. Ons wordt gevraagd warmte uit te stralen waarmee we anderen in vuur en vlam kunnen zetten.

Simeon leefde in de verwachting van Israëls vertroosting. Tocht moest hij een hoge leeftijd bereiken om het ontluiken van die belofte met eigen ogen te kunnen aanschouwen. Dat zou ons – misschien wat onrustige mensen – wellicht tot steun kunnen zijn. De wijsheid van het wachten. Simeon is een oude man, maar zeker niet verbitterd. Zijn aanhoudend gebed was geen 'gebed zonder end', maar hield hem op de been met een verwachtingsvol licht in de ogen. Een licht dat zou blijven schijnen als zijn eigen levenslicht gedoofd zou zijn.

Pastor Denis Hendrickx o.praem.